

ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΛΗΡΩΤΕΑ

Εν Ελλάδι... Δρ. ν. 3.—

Εν τῇ ἀλλοδαπῇ » 3,50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ

Λεπτῶν... 45

264—Γραφεῖον ὁδ. Ἑρμοῦ—264

Ἀρχαῖος διδάσκαλος εἶπεν ἡμέραν τινα εἰς κληρικὸν ὅστις ἤλθε νὰ ἐξετάσῃ τὸ σχολεῖόν του, «πιστεύω ὅτι τὰ παιδία γινώσκουσι τὴν κατήχησιν λέξιν πρὸς λέξιν» ἀλλὰ τὴν ἐννοοῦσι; τοῦτο εἶναι τὸ ζήτημα», εἶπεν ὁ κληρικός.

Ὁ διδάσκαλος ἐκλινε τὴν κεφαλὴν εὐσεβάστως, καὶ ἤρχισεν ἡ ἐξέτασις. Μικρὸς παῖς ἐπανέλαβε τὴν πέμπτην ἐντολήν.—«Τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου.»—καὶ ἐρωτήθη νὰ τὸ ἐξηγήσῃ. Ἀντὶ νὰ πράξῃ τοῦτο, ὁ μικρὸς ἐρυθριάσας ἱκανῶς, εἶπε σχεδὸν ψυθιρίζων: Χθές, κύριε, ὠδήγησα τινὰς παραδόξους ξένους εἰς τὸ βουνόν. Οἱ λίθοι κατέκοψαν τοὺς πόδας μου, καὶ οἱ ξένοι εἶδον αὐτοὺς αἰμάσσοντας, καὶ ἔδωκαν ὀλίγα χρήματα διὰ νὰ ἀγοράσω ὑποδήματα. Τὰ ἔδωκα εἰς τὴν μητέρα μου, διότι καὶ αὕτη δὲν εἶχεν ὑποδήματα, καὶ ἐνόμισα ὅτι ἡδυνάμην νὰ βαίνω γυμνόπους ἐγὼ παρὰ αὐτή. Ὁ κληρικὸς ἐφάνη λίαν εὐχαριστηθεὶς καὶ ὁ γηραιὸς διδάσκαλος ἡρέμα παρετήρησεν: ὁ Θεὸς δίδει ἡμῖν τὴν χάριν καὶ τὴν εὐλογίαν Αὐτοῦ.

Η ΕΜΜΑ ΛΙΣΣΑΥ.

ΔΙΗΓΗΜΑ

Περιγράφον τὰ ἦθη καὶ ἔθιμα τῶν Ἰουδαίων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄.

(Συνέχεια Ἰδε ἀριθ. 17)

Ὁ Ἐλιέξερ Λίσσαυ ἀπέδειξε διὰ τὸ θετὸν αὐτοῦ τέκνον βχθμόν τρυφερότητος ἀσυνήθην ὅπως εἰς τὴν τρυφίαν αὐτοῦ φύσιν, καὶ καθεκάστην αὐξάνουσαν,

ἐωσοῦ ἢ πρὸς τὴν Ἑμμαν στοργὴν αὐτοῦ κατέστη τὸ κυριεῦον πάθος ἐν διανοίᾳ αἰετοπε διατελοῦσα εἰς βίαια ἔπακρα. Ὁ τρόπος τῆς ἀνατροφῆς αὐτῆς, ὅταν θὰ ἤρχετο ὁ καιρὸς νὰ λάβῃ τοιαύτην, κατέχευε τὴν σταθεράν αὐτοῦ προσοχὴν καὶ ἀφού ἐσκέφθη καὶ ἀπέρριψε πολλὰ σχέδια, ἐπὶ τέλους ἐσχημάτισε, καὶ διέγραψεν ἐν ὑπομνήματι, ἰδιαιτέρον σύστημα πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον. Αἱ Ἰουδαῖαι γυναῖκες τῶν ἡμερῶν ἐκείνων ἦσαν ἐξαίρεσις τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἀννης, σχεδὸν καθολικηρίαν ἀπαίδευται καὶ περὶ ἡλθεν εἰς ἐντελὴ ἐξευτελισμόν. Ἡ Βιολέττα καὶ ἡ Ἰουλία, προεπεφάσισεν οὗτος, δὲν ἔπρεπε νὰ λάβωσι τὴν διεύθυνσιν τῆς μαρφώσεως τῆς διανοίας τῆς εὐνοουμένης του, ἥτις, εἶδει νὰ ὑπερβῇ πᾶσαν γυναῖκα τῶν ἡμερῶν τῆς κατὰ τὰς διανοητικὰς δυνάμεις, καὶ νὰ καταστή ἀνωτέρα κατὰ πολὺ τῆς ἐξυμνουμένης μητρὸς της.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην δὲν ὑπῆρχον σχολεῖα θηλέων παρὰ τοῖς Ἰουδαίοις: νὰ ἐμπιστευθῇ τὸν θησαυρὸν αὐτοῦ τοῖς χριστιανοῖς; οὐδὲ καὶ τὴν ιδέαν συνέλαβαν, διότι οὐ μόνον ἐμίσει αὐτοὺς, ἀλλ' ἐπεθύμει ὅπως αὕτη, εἰ δυνατόν, διατελέσῃ ἐν ἀγνοίᾳ καὶ αὐτῆς τῆς ὑπάρξεώς των ἐωσοῦ ὁ χρόνος στερεώσῃ καὶ κρατύνη τὰς θρησκευτικὰς αὐτῆς ἀρχὰς ἐν τῇ Ἰουδαϊκῇ τελετουργικῇ. Ἀπεφάσισεν ὅθεν νὰ γίνῃ αὐτὸς ὁ καθημερινὸς αὐτῆς διδάσκαλος καὶ φύλαξ τῶν ἀναπτυσσομένων λογισμῶν της· οὕτω δὲ θὰ εἶχε πάντοτε παρ' αὐτῷ πλάσμα τοῦ ὁποίου ἡ διάνοια, διαπλασθεῖσα παρ' αὐτοῦ, θ' ἀντήμοιβε τὰς προσπάθειάς του δι' ὑπακοῆς, εὐγνώμονος σεβασμοῦ καὶ ταπότητος αἰσθημάτων. Τοιαύτη ἦτο ἡ φαντασιώδης θεωρία τοῦ Ἐλιέξερ Λίσσαυ, τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ὁποίας αἱ ἐπόμεναι σελίδες θέλουσι πληρέστατα διαγράψαι.

Κατὰ τὸ ὑποδειχθὲν σύστημα ἡ Ἑμμαν ἐδιδάχθη ν' ἀναγινώσκῃ ἐλευθέρως τὴν ἀγγλικὴν ὑπὸ τοῦ πατρὸς της, ἀλλὰ ἐν τοσοῦτῳ μικρῇ ἡλικίᾳ ὥστε ἡ μνήμη αὐτῆς, καίτοι λίαν στεγανή, δὲν ἠδύνατο ἐν ὥρι-